

Gaa vi til det mere, til at give Menighedsraadene en Ret, saa er Ansvarret taget fra Ministeren, saa komme vi ind paa en anden Bane, og den Bane kan naturligvis en Bestemmelse, som forudsætter en modsat Ordning, ikke lægge den mindste Hindring i Vejen for. Derfor, siger jeg, er Bestemmelsen, som den staar, uskadelig, ja, jeg vil sige mere, jeg vil betragte det som et stort Held, om vi under de kommende Ordninger kunde bevare en saadan Prøvelsesret for Ministeren ved Indstillingerne, saaledes at man ikke behøvede alene at være indskrænket til de forudgaaende Bestemmelser om Rammerne, inden for hvilke Menighedernes Indflydelse skulde bevæge sig, alene at have dette Korrektiv paa de efter Omstændighederne uheldige Indstillinger. Thi ved Præsteembeders Besættelse er der ikke alene at tage Hensyn til Menighedens Ønsker — jeg erkender, at det er et vigtigt Hensyn — men der er ogsaa og maa være andre Hensyn, der er de Hensyn, som jeg ganske kort vil sammenfatte, for ikke at forlænge mine Udtalelser, i det, jeg vil kalde Retfærdighed.

Jeg kan i øvrigt ganske henholde mig til, hvad den højtærede Minister bemærkede med Hensyn til det berørte Punkt om Fattiggasserne. Det forholder sig fuldstændig rigtigt, naar man er inde paa den Tankegang — og den maa vi ind paa, og den har Grundloven budt os at komme ind paa —, at Kirken skal have en vis, naturligvis kun relativ Selvstændighed, saa maa Kirken, og de enkelte Menigheder i Kirken ogsaa, have en Ret, ligesom den ogsaa har en kirkelig Pligt til at sørge for de fattige, saa maa den ogsaa have en særlig kirkelig Fattigpleje, og det er ikke andet, der staar i den paagældende Paragraf.

Nordby: Da den ærede Minister sidst havde Ordet, udtalte han, idet han henviste til, hvad der historisk var passeret siden Grundlovens Givelse, at der med Hensyn til Kirkeforfatningen var marcheret paa Stedet — og dertil har jeg i og for sig ingen Bemærkning at gøre — men samtidig udtalte den ærede Minister, at der fra den ene Side var forlangt, at der skulde begyndes fra neden, fra den anden Side, at der skulde begyndes fra oven. Og, føjede Ministeren til, det hidtilværende Flertal i dette Ting har villet begynde fra oven, og jeg skulde mene, at jeg er berettiget til at antage, at Ministeren ogsaa mente, at det nuværende Min-

dretal vilde begynde fra oven. Jeg vil under alle Omstændigheder som enkelt Medlem af det tidligere Flertal og paa det nuværende Mindretals Vegne bestemt protestere mod denne Udtalelse. Jeg vil henvise til, at vi i det Forslag, vi have stillet om Udvalgets Nedsættelse, have foreslaaet, at det skulde bestaa baade af læge og lærde, saa vidt jeg erindrer, at der skulde være 10 Medlemmer af hver Art. Saa jeg er aldeles klar med mig selv over, at jeg ingen Sinde har været med til at stille noget Forslag, om hvilket det med Rette kan siges, at vi have villet begynde fra oven, og indtil den ærede Minister beviser det, vil jeg bestemt protestere derimod. Ligesaa vil jeg henvise til, at vi i Udvalgets Mindretal have stillet os velvillig til den Sammensætning af Kommissionen, som den ærede Minister har foreslaaet, hvor der ogsaa er læge Elementer. Der kan ikke være Tale om at bebrejde os, at vi have villet begynde fra oven. Det, vi have villet, er, at lytte til Kirkens Røst, som den har formet sig paa de forskellige Maader, som jeg tidligere har antydnet. Det er det, vi have villet, og ikke at begynde fra oven. Vi have villet høre et godt Raad fra et godt Sted, og det skammer jeg mig ikke ved at have været med til at foreslaa, og jeg kan ikke indse rettere, end at det havde været meget heldigt, om man var gaaet i denne Retning.

Ordføreren (Beedtz-Thott): Jeg har ikke meget at tilføje, efter at den højtærede Minister og det ærede 2det kongevalgte Medlem (Goos) have haft Ordet, idet de i det væsentlige have gjort de Bemærkninger, jeg kunde have haft at gøre. Men jeg ønsker dog lige over for det ærede Medlem for 9de Kreds (Nordby), der nu satte sig, at gøre en enkelt Bemærkning. — Jeg har for længst opgivet Forsøg paa at faa det ærede Medlem til at indse Forskellen paa en midlertidig og en permanent Foranstaltning, saa jeg vil ikke mere tage det Spørgsmaal op. Det er egentlig det, der for os har været det afgørende, at vi ere gaaede til en midlertidig og ikke til en endelig Afgørelse. Paa den Maade ville vi have Udsigt til at komme til en Forhandling om en Kirkeforfatning, og til at komme et Stykke Vej frem igen mod Løsningen af en Opgave, som ogsaa han siger, han sætter megen Pris paa, og jeg vil dog tillade mig at spørge det ærede Medlem, om han kan anvise nogen anden Vej, nogen Vej med Udsigt til, at vi ad den kunde være komme